

3. **Zarzut trzeci:** naruszenie art. 1 i 6 rozporządzenia 1/58 i art. 22 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego i art. 82 warunków zatrudnienia innych pracowników poprzez niewłaściwe ograniczenie w zaproszeniu wyboru drugiego języka do trzech języków, mianowicie angielskiego, francuskiego i niemieckiego, z wyłączeniem pozostałych języków urzędowych Unii Europejskiej.
4. **Zarzut czwarty:** wybór języka angielskiego, francuskiego i niemieckiego jako drugiego języka zaproszenia stanowi wybór dowolny, powodujący dyskryminację językową zabronioną w art. 1 i 2 rozporządzenia 1/58, w art. 22 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a także w art. 1d ust. 1 i 6 regulaminu pracowniczego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 A, s. 1

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady nr 1 w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U. 1958, 17, s. 385 – wyd. spec. w jęz. polskim rozdz. 1, t. 1, s. 3), ostatnio zmienione rozporządzeniem Rady (UE) nr 517/2013 (Dz.U. 2013, L 158, s. 1)

⁽³⁾ Dz.U. 2016, C 202, s. 389

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2016 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-380/16)

(2016/C 314/20)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: M. Owsiany-Hornung i M. Wasmeier, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi o:

- orzeczenie, że zgodnie z art. 258 ust. 1 traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Republika Federalna Niemiec uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 73 oraz art. 306 – 310 dyrektywy w sprawie podatku od wartości dodanej (dyrektywa nr 2006/112/WE) w ten sposób, że wyłącza z procedury szczególnej dla biur podróży usługę przewozu na rzecz podatników, którzy wykorzystują te świadczenia dla celów swojego przedsiębiorstwa, i zezwala biurom podróży – w zakresie, w jakim ww. procedura szczególna znajduje zastosowanie względem tych podmiotów – na określenie w sposób zryczałtowany podstawy opodatkowania w odniesieniu do kategorii świadczeń i względem każdego okresu opodatkowania;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca podnosi, że obowiązujące w Niemczech przepisy dotyczące obliczania podatku od wartości dodanej w związku z usługami podróży są niezgodne z dyrektywą 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej⁽¹⁾. Dyrektywa ta przewiduje w art. 306 – 310 procedurę szczególną, zgodnie z którą usługi podróży świadczone przez biuro podróży na rzecz klienta należy rozumieć jako pojedynczą usługę. Prawo niemieckie w tym zakresie w sposób niedopuszczalny odbiega od tego uregulowania.

Po pierwsze, nie jest dopuszczalne wyłączenie stosowania procedury szczególnej względem podatników, którzy korzystają z usług podróży dla celów swoich przedsiębiorstw. Trybunał sprawiedliwości już swoim wyrokiem z dnia 26 września 2013 r. w sprawie C-189/11⁽²⁾, Komisja/Hiszpania stwierdził, że procedura szczególna podlega stosowaniu nie tylko względem usług świadczonych na rzecz prywatnych konsumentów, lecz również względem usług świadczonych na rzecz przedsiębiorstw będących podatnikami. Państwa członkowskie nie dysponują prawem ograniczenia procedury do pierwszej kategorii podmiotów.

Po drugie, przewidziana w niemieckich przepisach dotyczących podatku od wartości dodanej metoda obliczania podatku jest niezgodna z dyrektywą 2006/112/WE. Zgodnie z art. 73 oraz 306 – 310 tego aktu podstawę obliczenia podatku należy ustalić w sposób oddzielny dla każdej podróży. Niemieckie przepisy zezwalają natomiast na ryczałtowe obliczenie marży handlowej w odniesieniu do „kategorii usług” wzgl. w odniesieniu do podróży w pewnym okresie. Trybunał również stwierdził w ww. wyroku, że takie określenie w sposób ogólny nie odpowiada wspólnemu systemowi podatku od wartości dodanej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

⁽²⁾ ECLI:EU:C:2013:587

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 27 kwietnia 2016 r. w sprawie T-310/15, European Union Copper Task Force/Komisja Europejska, wniesione w dniu 11 lipca 2016 r. przez European Union Copper Task Force

(Sprawa C-384/16 P)

(2016/C 314/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: European Union Copper Task Force (przedstawiciele: C. Fernández Vicién, I. Moreno-Tapia Rivas, C. Vila Gisbert, abogadas)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie postanowienia trzeciej izby Sądu Unii Europejskiej z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie T-310/15, European Union Copper Task Force/Komisja Europejska;
- stwierdzenie dopuszczalności wniesionej przez European Union Copper Task Force skargi o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2015/408;
- odesłanie sprawy do Sądu w celu wydania wyroku;
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami niniejszego postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Sąd naruszył prawo, uznając, że rozporządzenie wykonawcze 2015/408⁽¹⁾ jest aktem regulacyjnym, który obejmuje środki wykonawcze w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE.
2. Sąd naruszył prawo, uznając, że odrzucenie skargi EUCuTF nie narusza prawa tego podmiotu i jego członków do skutecznej ochrony sądowej.